

[Ministeren for skatter og afgifter]

det er endda markeret meget bestemt i den aftale, vi har indgået, og vi er sikre på, at offentligheden og pensionisterne vil læse den på en mindre firkantet måde, end den er blevet læst af nogle her i aften.

Vi er enige om, at vi skal skabe en tilskyndelse til, at der sker aktive investeringer både i boligsektoren og i erhvervslivet.

For så vidt angår erhvervslivet, sker der en tilskyndelse til investeringer i aktier. I den forbindelse vil jeg meget gerne have lov at fremhæve, at der findes andet erhvervsliv i dette land end det erhvervsliv, der er baseret på aktier og er i aktieselskabsformen, og en tilskyndelse til støtte af erhvervslivet burde også kunne indarbejdes, for så vidt angår det andet erhvervsliv. Det kan det ikke af tekniske grunde. Det er vigtigt, synes jeg, at fremhæve i den forbindelse, at regeringen er sig bevidst, at der er andre områder, der trænger til at få støtte til investering. Det fremgår af regeringens investeringsprogram, og der kan muligvis også findes andre måder i fremtiden.

Den tredje ting, som vi er helt enige om, er, at det lovforslag, der nu skal udarbejdes – til vedtagelse, inden tinget tager på sommerferie – indeholder nogle tekniske problemer af kolossal sværhed. Det er tekniske problemer – det er vi også enige om, hr. Bernhard Baunsgaard – som skal løses i samarbejde med forsikringsselskaber, pensionskasser, banker og andre, der måtte være interesserede i at samarbejde med regeringen om at få et praktisk forslag.

Vi er endelig enige om, hvis der skulle opstå problemer, så at snakke om dem og løse dem i fordragelighed ud fra den samme saglige målsætning, som har præget dannelsen af dette forlig.

Man kritiserer forliget. Det er først og fremmest hr. Bernhard Baunsgaard, der – ud fra en indstilling, som fru Marianne Bentsen-Pedersen meget klart formulerede, hvad enhver måtte tænke om i salen – mente, at det var et meget dårligt forlig.

Jeg har lært en ny ting af hr. Bernhard Baunsgaard i dag. Jeg vil gerne have lov at sige, at jeg lærer faktisk noget nyt hver gang, men i dag var det opsigtsvækkende, for jeg forstod på hr. Bernhard Baunsgaard, at alle politiske partier laver kolbøtter – undtagen det radikale venstre. Det var en ny oplysning for mig. Det radikale venstre har for mig al-

tid stået som forligspartiet, som formidleren, som ikke var principrytter, men som hele tiden sagde: det er ikke et spørgsmål om, hvem vi forliges med, men hvad vi forliges om. Hele tiden sørgede man for at være mægleren. Jeg forstår, at man kan godt lave forlig uden kolbøtter, men når vi andre laver forlig, så laver vi kolbøtter.

Hvad er der egentlig sket her? Der er hverken grund til at tage begravelsesstemmen på eller til som hr. Glistrup at tale om dødens musik – ja, det var ikke engang dødens musik; det var dødens dystre tone, der kom frem her. Det, der simpelt hen sker, er, at de investeringer, der bliver foretaget for fremtiden, bliver foretaget i nogle papirer, der giver en lavere rente end markedsrenten. Ja men det kan da ikke være sådan en revolution for pensionskasser og forsikringsselskaber og andre opsparere, at der pludselig ikke er en rente, der hedder 20 pct., men den hedder måske kun 13½ pct., den hedder måske kun 14 pct. eller noget andet. Det er det, der sker. Det er ganske vist noget, der sker gennem de foranstaltninger, man laver i lovgivningen, men det er til syvende og sidst kun det, der sker. Det synes jeg altså ikke er så alvorligt.

Hr. Bernhard Baunsgaard har beskæftiget sig meget med den skæbne, en konservativ skatteminister kan få, har haft og i al fremtid kan forvente at få. Jeg må tilstå, at det gjorde mig ikke så særlig godt, men jeg sad og spekulerede på: hvad har det egentlig med det lovforslag at gøre, vi snakker om? Jeg er glad for den interesse, der vises min personlige skæbne, men har det noget med lovforslaget at gøre? Bliver det bedre eller dårligere af, hvordan hr. Poul Møller har haft det og følt det – en personlighed, som jeg omfatter med den allerstørste respekt? Hvis det virkelig betød noget, hvorledes min skæbne blev, og hvordan jeg følte, så vil jeg indrømme, at jeg måske ville have følt mig bedre tilpas, hvis hr. Bernhard Baunsgaard havde været deltager i dette forlig, for så ville det ligesom igen have genoplivet den flugt og den storhed og de visioner, som var det radikale partis for adskillige år siden.

Man taler om, at der er en uretfærdighed, fordi vi laver et snit et sted. Vi laver et snit mellem pensioner, der er i gang, og pensioner, der ikke er i gang. Jeg synes, det er rigtigt, at vi i vores formuebeskatningslov ikke rører de pensioner, der er i gang, simpelt hen